

ಸಿಹಿ ತಿಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಗಣಿತ ಪ್ರಮೋದ್ ಕಂದ್ ಪಾಲ್

ನಾವೆಲ್ಲ ಗಮನಿಸಿರುವ ಹಾಗೆ, ಬಹಳಷ್ಟು ಸಲ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಸಂಗತಿ ನಾವು ಬಯಸಿದಂತೆ ನಡೆಯಲಿ ಎಂದು ನಾವು ಆಶಿಸಿದಾಗ ಅದು ನಾವು ಬಯಸಿದಂತೆಯೇ ನಡೆದುಬಿಡುತ್ತದೆ ಅಥವಾ ನಮ್ಮ ನಿರೀಕ್ಷೆಗೂ ಮೀರಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ನಡೆದು ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಇತ್ತೀಚೆಗಷ್ಟೇ ಇಂತಹ ಒಂದು ಘಟನೆ ನಡೆದಿರುವುದರಿಂದಾಗಿ ಇದನ್ನಿಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ೨ನೆಯ ತರಗತಿಯ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಗಣಿತ ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಹೋಗುವ ಮುಂಚೆ ಮಕ್ಕಳ ಕಲಿಕೆಯ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ನನಗೆ ಸೂಚನೆ ನೀಡಲಾಗಿತ್ತು. ಆ ದಿನ ನಾನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ 'ಸ್ನಾನಬೆಲೆ'ಯನ್ನು ಕುರಿತು ಪಾಠಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಈ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಮೂಡಿಸುವ ಪಾಠವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಹಿಂದಿನ ದಿನ ನಾನು ನನ್ನ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿ ಶಿಕ್ಷಕರೊಂದಿಗೆ ಇದರ ವಿವಿಧ ಕಲಿಕಾ ಬೋಧನಾ ವಿಧಾನಗಳ ಕುರಿತು ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಬಂದಂತಹ ಎಲ್ಲ ಸಲಹೆ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ನಾನು ನನ್ನ ಡೈರಿಯಲ್ಲಿ ಗುರುತು ಹಾಕಿಕೊಂಡೆ.

ಮರುದಿನ ನಾನು ತರಗತಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಅವರ ಮನೆ ಹಾಗೂ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಪರಿಸರವನ್ನು ಕುರಿತು ಲೋಕಾಭಿರಾಮವಾಗಿ ಮಾತುಕತೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆ. "ಸರ್, ಈವತ್ತು ನಮಗೊಂದು ಕಥೆ ಹೇಳಿ" ಎಂದು ಒಂದು ಮಗು ಕೇಳಿತು. ತತ್ಕ್ಷಣವೇ ಅವನನ್ನು ತಡೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾ ಮತ್ತೊಂದು ಮಗುವು ಹೇಳಿತು "ಕಥೆ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇದೇನು ಹಿಂದಿ ಭಾಷಾ ತರಗತೀನಾ? ಇದು ಗಣಿತದ ತರಗತಿ, ಇಲ್ಲಿ ಯಾರು ಕಥೆ ಹೇಳಾರೆ"? ಹೀಗೇ ಮಕ್ಕಳ ಮಾತು ಸಾಗಿದ್ದಂತೆಯೇ ಥಟ್ಟನೆ ನನಗೊಂದು ಆಲೋಚನೆ ಹೊಳೆಯಿತು. 'ಸ್ನಾನ ಬೆಲೆ'ಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಲು ಕಥೆಯೊಂದನ್ನು ಏಕೆ ಬಳಸಬಾರದು ಎಂದು? ತತ್ಕ್ಷಣವೇ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ವೃತ್ತಾಕಾರವಾಗಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ 'ಸಿಲಾಯ್ ಬಿನಾಯ್ಮಿಥಾಯ್' ಎಂಬ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆ.

ಕಥೆ ಹೀಗಿದೆ. ಹಳ್ಳಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಅಜ್ಜಿ ಮತ್ತುವಳ ಮೊಮ್ಮಗಳು ವಾಸವಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಜ್ಜಿಗೆ ಸಿಹಿ ತಿಂಡಿಯದೊಂದು ಅಂಗಡಿ ಇದ್ದು, ಅಜ್ಜಿ ಅಲ್ಲಿ ಸಿಲಾಯ್ ಬಿನಾಯ್ ಮಿಥಾಯ್ ಎಂಬ ಸಿಹಿ ತಿಂಡಿ ತಯಾರಿಸಿ ಮಾರಾಟ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾಳೆ. ಅದು ಮಿಥಾಯಿ ಮತ್ತಿತರ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಎಣಿಸಿ ಮಾರಾಟ ಮಾಡುವ ಅಂದಿನ ಕಾಲವಾಗಿತ್ತು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಯಾರಾದರೂ ಅಜ್ಜಿಯ ಬಳಿ ೨೫ ಸಿಲಾಯ್ ಬಿನಾಯ್ ಮಿಥಾಯ್ ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದರೆ ಅಜ್ಜಿ ಆ ಸಿಹಿಯನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಲೆಕ್ಕ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಒಂದು ವೇಳೆ

ಅಜ್ಜಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ೬೫ ಅಥವಾ ೮೫ ಮಿಠಾಯಿ ಬೇಕು ಎಂದರೆ ಆಕೆ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ೧, ೨, ೩ ಎಂದು ೬೫ ಅಥವಾ ೮೫ ಆಗುವವರೆಗೆ ಎಣಿಸಿಕೊಂಡು ಕೂರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅಜ್ಜಿಗೆ ಅದೊಂದು ಭಾರೀ ತಲೆನೋವೇ ಆಗಿತ್ತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದೀಪಾವಳಿ ಹಬ್ಬ ಸಮೀಪಿಸಿತು. ಜನರು ಗುಂಪು ಗುಂಪಾಗಿ ಬಂದು ಅಜ್ಜಿಯ ಬಳಿ ಸಿಹಿ ಕೊಳ್ಳುವುದಿತ್ತು. ಅಜ್ಜಿ ತನ್ನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನೆರವಾಗಲೆಂದು ಮತ್ತು ನಡುವೆ ತನಗೂ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ವಿರಾಮ ಸಿಗಲೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಮೊಮ್ಮಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಸಿಹಿತಿಂಡಿಯ ಅಂಗಡಿಗೆ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆದೊಯ್ದಳು. ಮೊಮ್ಮಗಳಿಗೂ ಹೇಗೂ ದೀಪಾವಳಿಯ ರಜೆ. ಮರುದಿನದಿಂದ ಅಜ್ಜಿ ಮೊಮ್ಮಗಳು ಕೂಡಿ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗತೊಡಗಿದರು.

ಅಜ್ಜಿ ತಾನು ಸಿಹಿಯ ತಯಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿರುವಾಗ ಮೊಮ್ಮಗಳಿಗೆ ತಯಾರಾದ ಸಿಹಿ ತಿಂಡಿಯನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಳು. ಮೊಮ್ಮಗಳು ಏನು ಮಾಡಿದಳೆಂದರೆ, ಅಜ್ಜಿ ಮಾರಾಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ರೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸದೆ ತನ್ನದೇ ಆದ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟ ಮಾಡಲು ಮುಂದಾದಳು. ಆಕೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ೧೦೦ ಕಟ್ಟುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಿ ಸಿಲಾಯ್ ಬಿನಾಯ್ ಮಿಠಾಯ್ಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಟ್ಟಳು. ಯಾರಾದರೂ ೨೫ ಮಿಠಾಯಿ ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದರೆ ೧೦೦ ಎರಡು ಕಟ್ಟು ಮತ್ತು ಬಿಡಿಯಾಗಿ ೫ ಮಿಠಾಯಿಗಳನ್ನು ಎಣಿಸಿಕೊಡುವಳು. ಅದೇ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಯಾರಾದರೂ ೪೫ ಮಿಠಾಯಿ ಕೇಳಿದರೆ ೧೦೦ ನಾಲ್ಕು ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮೇಲೆ ೫ ಮಿಠಾಯಿಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಯಾಗಿ ಎಣಿಸಿಕೊಡುವಳು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಒಳಗಡೆ ನಿಂತು ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅಜ್ಜಿಯು ಮೊಮ್ಮಗಳು ಅವಸರದಲ್ಲಿ ಮಿಠಾಯಿಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ ಮತ್ತು ಇಷ್ಟೊಂದು ವೇಗವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದಾಗಿ ಎಣಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಮಾಡುತ್ತಿರಬಹುದು ಇವಳನ್ನು ಅಂಗಡಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ ತನ್ನ ನಿರ್ಧಾರವೇ ತಪ್ಪು ಎಂದು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ತನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗಳು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಕಲಸುಮೇಲೋಗರ ಮಾಡುತ್ತಿರಬಹುದೆಂಬುದು ಅವಳ ಚಿಂತೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೇನು ಮಾಡುವುದು, ಅಜ್ಜಿ ಅನ್ಯಮನಸ್ಕಳಾಗಿಯೇ ಸಿಹಿಯ ತಯಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದಳು.

ಸಂಜೆಯಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಜ್ಜಿಯ ಸಿಹಿತಿಂಡಿ ತಯಾರಿಯ ಕೆಲಸಮುಗಿಯಿತು. ತನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗಳಿಂದಾಗಿ ಕೆಲಸವೆಲ್ಲ ಕೆಟ್ಟುಹೋಯಿತೆಂದು ಆಕೆ ತಿಳಿದಳು. ತಾನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ ಮೊತ್ತದಷ್ಟು ಹಣ ಸಂಪಾದನೆ ಆಗಲಿಲ್ಲವೆಂದೇ ಆಕೆ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದಳು. ದೀಪಾವಳಿ ಹಬ್ಬದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತಾನು ಉತ್ತಮ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ, ಈ ಸಲ ತಾನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಂತೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ ಹಬ್ಬವೂ ಮುಗಿಯುತ್ತಾ ಬಂತು ಎಂದು ಆಕೆ ಚಿಂತಿತಳಾದಳು. ಹೇಗೂ ಅಜ್ಜಿ ಹಣವಿರಿಸುವ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಬಳಿ ಬಂದಾಗ ಬಹಳ ಮೊತ್ತದ ಹಣ ಅಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹವಾಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅಜ್ಜಿ ದಂಗುಬಡಿದು ಹೋದಳು.

ಅಷ್ಟೊಂದು ಮೊತ್ತದ ಹಣ ಸಂಪಾದನೆಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ಅವಳಿಂದ ನಂಬಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟು ಕಡಮೆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮೊಮ್ಮಗಳು ಅಷ್ಟೊಂದು ಸಿಹಿ ತಿಂಡಿಯನ್ನು ಎಣಿಸಿಕೊಡುತ್ತಾ ವ್ಯಾಪಾರ ನಡೆಸಿರುವುದು ಅವಳಿಗೆ ಅದ್ಭುತವೆಂದು ತೋರಿತು. ಅದು ಹೇಗೆ ಅಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು? ಅಜ್ಜಿ ಕಣ್ಣು ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಳು.

ಹಣದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ತುಂಬ ಹಣ ತುಂಬಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಇಷ್ಟು ಕಡಮೆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಮಿಠಾಯಿ ಮಾರಾಟವನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸಲು ನಿನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತಾದರೂ ಹೇಗೆ ಎಂದು ಅಜ್ಜಿ ಮೊಮ್ಮಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದಳು. ಇದನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡಿದೆ ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡಿದೆ ಅಷ್ಟು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ಮಿಠಾಯಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಲೆಕ್ಕ ಮಾಡಿದೆ ಹೇಗೆ ಮಾರಾಟ ಮಾಡಿದೆ ಹೀಗೆ ಮೊಮ್ಮಗಳ ಮೇಲೆ ಅಜ್ಜಿ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಸುರಿಮಳೆಯನ್ನೇ ಸುರಿಸಿದಳು.

ಅಜ್ಜಿಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒಮ್ಮೆ ನಕ್ಕು ಬಿಟ್ಟು ಮೊಮ್ಮಗಳು ಆಮೇಲೆ ವಿವರಿಸ ತೊಡಗಿದಳು. ಅಂಗಡಿಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಮೊದಲಿಗೆ ತಾನು ಸಿಲಾಯ್ ಬಿನಾಯ್ ಮಿಠಾಯಿಗಳನ್ನು ಎಣಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ೧೦೦ ಹಲವು ಕಟ್ಟುಗಳಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿ ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಜೋಡಿಸಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾಗಿಯೂ ಆಕೆ ಅಜ್ಜಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಗ್ರಾಹಕರು ೨೬ ಮಿಠಾಯಿಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ೧೦೦ ಎರಡು ಕಟ್ಟುಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ೬ ಬಿಡಿ ಮಿಠಾಯಿಗಳನ್ನು ಎಣಿಸಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದುದಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಹಕರು ೪೫, ೭೯, ೪೭ ಅಥವಾ ೮೨ ಮಿಠಾಯಿಗಳಿಗೆ ಬೇಡಿಕೆಯಿಟ್ಟಾಗ ಕಟ್ಟು/ಕಟ್ಟುಗಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಕೇಳಿದಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯ ಬಿಡಿ ಮಿಠಾಯಿಗಳನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಎಣಿಸಿ ಜೊತೆಗಿರಿಸಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದುದಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡ ಅಜ್ಜಿಗೆ ಇದು ಅದ್ಭುತವೆಂದು ತೋರಿತು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆಕೆ ಎಂದೂ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ ಅಥವಾ ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತಾನು ಒಮ್ಮೆಯೂ ಚಿಂತಿಸಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂದು ಅಂದುಕೊಂಡಳು. ಇದನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ಕಲಿತೆ ಎಂದು ಮೊಮ್ಮಗಳನ್ನು ಆಕೆ ಕೇಳಿದಳು. ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾ ಮೊಮ್ಮಗಳು ಇಂಥ ಆಟಗಳನ್ನು ನಾವು ಗಣಿತದ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಆಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದಳು. ಅಜ್ಜಿಗೆ ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಮೊಮ್ಮಗಳನ್ನು ಬರಸೆಳೆದು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡ ಅಜ್ಜಿ ತಮಾಶೆಯಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು - 'ಮೇಡಮ್‌ರೇ, ನೀವು ನನ್ ಕೆಲ್ಸಾನಾ ಭಾಳ ಸರಾಗ ಮಾಡ್ ಬಿಟ್ಟಿ. ಇನ್ನುಂದೆ ನಾನೂ ಪ್ರತಿದಿನ ಸಿಹಿತಿಂಡಿ ಮಾರಾಟದ ವ್ಯಾಪಾರಾನ ಇದೇ ರೀತಿ ಮಾಡ್ತೀನಿ'.

ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲರೂ ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಬಹಳ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡರು, ಕೇಳಿ ಆನಂದಿಸಿದರು. ಅನಂತರ ನಾನು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದೆ, "ನೀವೂ ಮಾಡ್ತೀರಾ ಸಿಲಾಯ್ ಬಿನಾಯ್ ಮಿಠಾಯಿ"? ಮಕ್ಕಳು ಖುಷಿಯಿಂದ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಗುಂಪುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಿ ಪ್ರತಿಗುಂಪಿಗೂ ಕಡ್ಡಿಗಳು, ಮತ್ತು

ಕಡ್ಡಿಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನಾಗಿ ಕಟ್ಟಲು ರಬ್ಬರ್ ಬ್ಯಾಂಡ್‌ಗಳು ಮತ್ತು ದಾಳವನ್ನು (ಡ್ರೈಸ್ ಅನ್ನು) ಕೊಡಲಾಯಿತು. ಮತ್ತೆ ಆಟ ಶುರುವಾಯಿತು. ದಾಳವನ್ನು ಉರುಳಿಸಿದಾಗ ಅದು ೫ ಎಂದು ಬಿದ್ದರೆ ನಾನು ೫ ಕಡ್ಡಿಗಳನ್ನು ನನ್ನಲ್ಲೇ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನನ್ನ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿರುವ ಉಳಿದ ಮಕ್ಕಳು ಕೂಡ ಸರದಿಯಂತೆ ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದಾಳವನ್ನು ಹಾಕಿದಾಗ ಅದು ತೋರಿಸುವ ಸಂಖ್ಯೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಕಡ್ಡಿಗಳನ್ನು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಪುನಃ ನನ್ನ ಸರದಿ ಬಂದು ನಾನು ದಾಳ ಉರುಳಿಸಿದಾಗ ೬ ಎಂದು ತೋರಿಸಿದರೆ ನನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಕಡ್ಡಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ೧೧ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ೧೧ರಲ್ಲಿ ೧೦ನ್ನು ಎಣಿಸಿ ಒಂದು ಕಟ್ಟುಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವುದು. ನಮ್ಮ ಸರದಿಬಂದಂತೆಲ್ಲ ೧೦ರ ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದು.

ಆಟದ ಕೊನೇ ಹಂತ ಮುಟ್ಟು ತೊಡಗಿದೆವು. ಮಕ್ಕಳು ಈ ಆಟವನ್ನು ಅತ್ಯುತ್ತಮವೆಂದೆಂದೆ ಆಡಿ ಖುಷಿಪಟ್ಟರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ಅನಂತರ ನಾನು ಪ್ರತಿಗುಂಪಿನ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಾತುಕತೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆ. ನನಗೆ ೨೫ ಸಿಲಾಯ್ ಬಿನಾಯ್ ಮಿಠಾಯಿ ಕೊಡುವಂತೆ ಕೇಳಿದೆ. ಮಕ್ಕಳು ಅದನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅನಂತರ, ನನಗೆ ೨೫ ಮಿಠಾಯಿ ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ಎಷ್ಟು ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಎಷ್ಟು ಮಿಠಾಯಿಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಯಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಮಕ್ಕಳು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟರು. ಇಡೀ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಉತ್ತಮ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಪ್ರತಿಗುಂಪಿಗೂ ಭೇಟಿ ನೀಡಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಾ ಹೋದಂತೆ ಮಕ್ಕಳು ಉತ್ತಮ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತರಿಸತೊಡಗಿದರು. ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ತಯಾರಿಸಿದ ಸಿಲಾಯ್ ಬಿನಾಯ್ ಮಿಠಾಯಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಬರೆಯಲಾಯಿತು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ೧೦ರ ೫ ಕಟ್ಟುಗಳು ಮತ್ತು ೮ ಬಿಡಿ ಮಿಠಾಯಿಗಳು ಎಂದರೆ ಅದು ಒಟ್ಟು ೫೮.

ಕಥೆಯ ಅನಂತರ ಆಡಿಸಲಾದ ಆಟವು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೊಸದಿಕ್ಕನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿತು. ಅವರು ಪ್ರತಿದಿನ ಈ ಆಟವನ್ನು ಆಡತೊಡಗಿದರು ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕೂಡ ಅವರು ಶಕ್ತರಾದರು. ನಾನು ಅವರಲ್ಲಿ ೨೫ರ ಅರ್ಥವೇನೆಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವರಿಗೆ ಅದನ್ನು ವಿವರಿಸಿ (೧೦ರ ೨ ಕಟ್ಟುಗಳು ಮತ್ತು ೫ ಬಿಡಿ ಮಿಠಾಯಿಗಳು) ಅಂದರೆ, ೨೦ ಮತ್ತು ೫ ಎಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಮಕ್ಕಳು ಪರಸ್ಪರರಿಂದ ಕಲಿಯುವುದರೊಂದಿಗೆ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮುನ್ನಡೆಯ ತೊಡಗಿದರು. ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯು ಸ್ಥಾನ ಬೆಲೆಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಉತ್ತಮ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸಿತು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕಳು ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಪಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಿ ಕಟ್ಟುತ್ತಿರುವುದೇ ಅದಕ್ಕೆ ಪುರಾವೆಯಾಯಿತು. ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದರಿಂದ ತೊಡಗಿ ಸ್ಥಾನ ಬೆಲೆಯೆಡೆಗೆ ಸಾಗಿದ ಈ ಪಯಣವು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಜರುಗಿದ ಒಂದು ಸರಾಗ ಪಯಣವಾಗಿತ್ತು.

ಈ ಸಿಲಾಯ್ ಬಿನಾಯ್ ಮಿಠಾಯಿ ಕಥೆಯು ಕೇವಲ ತರಗತಿಗೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಅಲ್ಲಿಂದ ಈ ಮಕ್ಕಳ ಮನೆ ಮನೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ನೆರೆಹೊರೆಯನ್ನೂ ತಲಪಿತು. ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ನಾನು ತರಬೇತಿಯ ಅಧಿವೇಶನಗಳಲ್ಲಿ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಯ ಶಿಕ್ಷಕರೊಂದಿಗೂ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದೆ. ಮತ್ತು, ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ನಾನು ಈ ಸಿಲಾಯ್ ಬಿನಾಯ್ ಮಿಠಾಯಿ ಕಥೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೂ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಪ್ರಮೋದ್, ಅವರು ಪ್ರಸ್ತುತ ಉತ್ತರ ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿನ ಅಜೀಂಪ್ರೇಮ್ ಜೀ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಕರಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದು, ವಿವಿಧ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ೯ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಕಲಿಸಿದ ಅನುಭವ ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಅವರನ್ನು pramod.kandpal@azimpremjifoundation.org ಇಮೇಲ್ ಐಡಿಯ ಮೂಲಕ ಸಂಪರ್ಕಿಸಬಹುದು.